

Приказка за Градината (10) – за тополата

Труден

Мили дечица,
Когато тази серия на приказката бе разказана за първи път пред приятелчетата от [Truden Web Site](http://truden.truden.com), тя закъсня мно-о-о-го дълго. Приказките може да закъснеят, отложат, задържат, забавят или обстоятелствено да се предвидят за по-късно време. Но вие няма да се притеснявате, ако за известно време не виждате следващата серия на приказката. Всичко е (пред)видяно. Приказката също. Което значи, че и вие ще я видите.

Ето сега виждате десетата серия, ама да не си мислите, че единадесетата трябва задължително да дойде утре? Не, тя може да дойде вдруги ден, или в друг ден, но задължително (непременно, при всички случаи, винаги, сто процента) ще дойде.

***

В селото, където Бог учителствувал имало един луд.
Никой смеяч досега не е намерил корена на думичката „луд“.
И то е много естествено, защото лудостта няма корени.
(Питайте психиатрите)
Лудият е като пух от топола.
Нежен и ненужен.

Интересно дърво е тополата.
Не дава плод.
Тя дава сянка, шумолене и... пух.
Сянката е от слънцето.
Шумоленето от вятъра.
А пухът е от тополата.
Но тя се отказва от своето и го дава на вятъра, който като нестопяеми снежинки го носи под слънцето.
Пухът е много волно и свободно нещо.
Като лудия.
Или е обратното...?
Няма значение.
Всъщност има значение, ама няма значение...

„О, колко са глупави хората! – говорил си лудия – Добре, че съм луд и не съм като тях, нормално глупав.“

Това хората не чували, защото лудия си го говорил на себе си, а на тях казвал:

„Бог идва заради вас нормалните. Не ви ли е срам да Го мъчите?“

А хората се скъсвали от смях на лудите му приказки.

„Защо се смеете, бре нормалници!? Не разбирате ли какво ви казвам?“ – смеел се лудия заедно с тях, а онези още повече се заливали в смях.

Селяните обичали да се забавляват с лудия.

Пращали го при учителя за една кофа синтаксис, или го карали да се изкатери на най-високото дърво, за да провери дали е разцъфнала гравитацията.

Замеряли го със запъртъци и му криели дрехите, докато се къпел в реката.

Лудият ходел гол из селото и викал:

„Хлябът на касапина капе от ножа му, а царя се наследжава на унижението на шута си. От всички свои дела, човек прославя най-вече разпятието! Бог идва заради вас, а си тръгва с мен.“

И народът се смее...

Смеел се на лудите приказки, но повече се смеел на голотата (бездрешието) на лудия.

Един ден намерили лудия под най-високата топола.

Мъртъв.

Държал в ръката си лист, а на него пишело:

„Най-безплодното дърво има най-свободното семе. Не се качвайте на високо. Вие не сте пух.“

Това били единствените луди думи, на които селяните не се изсмiali.

Не защото не ги разбирали (те никога не разбирали думите на лудия), а защото нямало на кого да стоварят смехът си.

Сковали един тополов ковчег, поставили тялото на лудия в него и цяло село тръгнало натъжено към гробищата.

На край селото ги срещнал Бог.

„Кого сте завели в тази топола и защо сте натъжени?“ – попитал ги Той.

„Лудият – отговорили Му – И за него тъжим.“

„Лудият го няма с вас, а тъжите за себе си.“ – отвърнал им Бог и си тръгнал.

„Quo vadis, Domine?“ – зачудили се селяните.

„Тръгваме си с вятъра“ – отвърнал Бог.

Дълги години след това носачите разказвали, как след Неговите думи, ковчегът олекнал в ръцете им.

Приказката продължава, мили дечица.